

crítica cinema

MARCEL·LÍ BORRELL

**Un dia,
uns somnis...*****Suite Habana***

Guió i direcció: Fernando Pérez.

Intèrprets: actors no professionals. Música:

cançons populars, Txaikovski.

Cuba-Espanya, 2003. 80 minuts.

Xenon.

1. De què va? Un dia qualsevol a l'Havana, quan la llum del far del port espera el relleu del sol sobre l'estàtua de Lennon i els carrers es poblen de gent que va a la feina...

2. Com va? De corprenedora tendresa no exempta d'un desassossec de tristesa. Fernando Pérez orchestra una suite de nou homes i dones, i un nen Down, en una successió de vides separades que acaben conformant-ne una de conjunta i amb la ruïnosa capital cubana com a illa de resignació. Diuen que l'escriptora Zoé Valdés s'ha indignat amb el film titllant-lo de castriista. És cert que la ICAIC oficial, és a dir, el ministeri cinematogràfic de Castro l'ha finançat en part, però també ho és que *Suite Habana* no és cap himne gloriós al règim. Ben al contrari, els personatges que *dansen aquesta suite* commovedora, tot i que resignats, encara somien, però ho fan des de la necessitat forçosa d'escapar-se de la monotonia d'un destí quotidià gens reconfortant. Somnis inútils on l'esperança s'ha quedat sense vestigis, possibilitats de futur. Un dia sencer, de l'alba a la negra nit, en un documental intel·ligent, que destil·la amor per l'Havana a prova de privacions i que demana de l'espectador un grau de paciència i col·laboració.

3. I va: per amants d'un cinema fet d'imatges expressives i per a somiadors del món.